

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 93.882 van 13 maart 2001

A. 101.294/XIII-2077

In zake : **LARICCIA** Maria,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Louizalaan 149/21
1050 Brussel,

tegen:

het Waals Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

Tussenkomende partijen:

1. **GOSSUIN** Marcel,
2. **SIMAIR** N. (Mevr.),
rue des Grands Trieux 85
6031 Charleroi,
3. **de stad Charleroi**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG en
Mr. Nathalie FORTEMPS, advocaten,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

**DE VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Maria LARICCIA op 6 maart 2001 heeft ingesteld om met toepassing van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning die de Waalse Minister van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Leefmilieu op 12 januari 2001 aan het echtpaar GOSSUIN-SIMAIR

heeft afgegeven voor het oprichten van een bijgebouw aan een woning op een goed gelegen te Charleroi, Monceau-sur-Sambre, rue des Grands Trieux, 85, kadastraal bekend sectie A, nr. 19 d34;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gelet op de beschikking van 7 maart 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 9 maart 2001 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, van Mr. B. HENDRICKX, loco Mr. P. LAMBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, van Mevr. GOSSUIN, tweede tussenkomende partij, van Mr. Th. AUTMANS, loco Mr. R. PALERMO, advocaat, die voor de eerste twee tussenkomende partijen verschijnt, en van Mr. J. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de derde tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer KOVALOVSKY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het echtpaar GOSSUIN-SIMAIR, begunstigden van de bestreden handeling, vragen als tussenkomende partij te mogen optreden in het geding; dat er grond is om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat de stad Charleroi vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het geding; dat de ontvankelijkheid van die aanvraag door verzoekster wordt betwist, op de grond dat het college van burgemeester en schepenen de aangevraagde vergunning had geweigerd, zodat de stad niet bevoegd zou zijn om de regelmatigheid te verdedigen van een beslissing die indruist tegen de beslissing die ze zelf over dezelfde aanvraag had genomen;

Overwegende dat de stad er belang bij heeft als tussenkomende partij op te treden in een geschil over de manier waarop het grondgebied waarvoor ze verantwoordelijk is, ruimtelijk wordt geordend; dat de omstandigheid dat ze een beslissing in deze of gene zin heeft genomen, niet meebrengt dat dit belang vervalt; dat een administratieve overheid het recht heeft om een standpunt te verdedigen dat indruist tegen een beslissing die ze heeft genomen, inzonderheid wanneer ze, zoals in het onderhavige geval, aanvoert dat die beslissing op een vergissing berustte; dat er grond is om de tussenkomst van de stad Charleroi in te willigen;

Overwegende dat de bestreden vergunning, waarbij toestemming wordt gegeven om het bijgebouw van het huis naast dat van verzoekster te verbouwen, naar aanleiding van een beroep is afgegeven bij ministerieel besluit van 12 januari 2001; dat verzoekster daarvan in kennis is gesteld bij brief van 25 januari;

Overwegende dat verzoekster de aanwending van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid als volgt wettigt :

"1. Het is een vaststaand feit dat een verzoeker die de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid aanwendt, moet wettigen waarom snel moet worden gehandeld en waarom het om een imminent gevaar gaat.

2. In verband met de snelheid waarmee moet worden gehandeld valt op te merken dat verzoekster het bestaan van de bestreden handeling slechts heeft vernomen via een brief van 25 januari 2001 die de stad Charleroi aan haar had gericht tot uitvoering van artikel 343 van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw voor het Waals Gewest.

Er dient op te worden gewezen dat in die kennisgeving niet wordt vermeld dat beroep kan worden ingesteld bij uw Raad.

Verzoekster heeft meteen alles in het werk gesteld om kennis te krijgen van de bestreden handeling, alsook van de stukken die de aanvraag om een stedenbouwkundige vergunning vormen, zoals blijkt uit de stukken 3 en 4 van haar dossier.

Zo heeft ze pas op 16 februari 2001 kennis kunnen nemen van die verschillende gegevens.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van uw arrest nr. 82.205 van 8 september 1999, behoort bij het beoordelen van de vraag of de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid terecht wordt aangewend en voldaan is aan de voorwaarde dat snel moet worden gehandeld, rekening te worden gehouden met de omstandigheid dat in de kennisgeving aan verzoekster niet wordt vermeld dat beroep kan worden ingesteld bij uw Raad.

Verzoekster verwijst in dat verband naar uw arrest DAUPHIN c.s. nr. 82.205 van 8 september 1999 :
(hierna volgt een citaat uit dat arrest)

Zo blijkt uit dat arrest dat bij het beoordelen van de vraag of snel is gehandeld, gelet moet worden op welke datum de termijn waarbinnen bij uw Raad een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, is ingegaan.

Als die termijn nooit is ingegaan, kan tegen verzoekster niet worden ingebracht dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid mee gemoeid is.

3. Bovendien moet er rekening mee gehouden worden dat verzoekster moeilijkheden heeft gehad om het afschrift van de bestreden handeling te verkrijgen. Zo heeft zij dat stuk eerst op 16 februari 2001 in handen kunnen krijgen, via haar dochter, die naar het directoraat-generaal Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Patrimonium te Namen is moeten gaan.

Aldus lagen er maar 11 werkdagen tussen de dag waarop van de inhoud van de bestreden handeling kennis is genomen en de datum waarop deze vordering is ingesteld.

Zo'n termijn is niet in tegenspraak met de uiterst dringende noodzakelijkheid, te meer daar de werkzaamheden elk ogenblik kunnen worden aangevat.

4. Het imminente gevaar houdt verband met het begrensde karakter van de werkzaamheden die bij de bestreden handeling worden toegestaan, namelijk de uitbreiding van een bestaand gebouw.

Gelet op de tijd die thans nodig is voor het onderzoek van een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure, bestaat immers het gevaar dat de bestreden handeling al is uitgevoerd wanneer uw Raad aan het onderzoek van de zaak toekomt";

Overwegende dat de toepassing van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid uitzonderlijk moet blijven, omdat ze de uitoefening van de rechten van verdediging en het onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt; dat ze alleen kan worden aanvaard wanneer het gevaar dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling dreigt te veroorzaken, imminent is of, op zijn minst, zich waarschijnlijk zal voltrekken voordat de Raad van State uitspraak doet over een vordering tot schorsing die met toepassing van de normale procedure is ingesteld, en op voorwaarde dat de eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk bij de Raad van State aanhangig te maken;

Overwegende dat de omstandigheid dat verzoekster met toepassing van artikel 343 van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium (WWROSP) in kennis is gesteld van de bestreden handeling via een brief van 25 januari 2001, maar dat in die brief niet wordt vermeld welke beroepsmogelijkheden openstaan, geen invloed heeft op de ontvankelijkheid van een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, aangezien artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State alleen geldt voor

"de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1", namelijk voor beroepen tot nietigverklaring, en niet voor vorderingen tot schorsing, die onder artikel 17 vallen;

Overwegende dat verzoekster toegeeft dat ze het bestaan van de bestreden handeling vernomen heeft bij een brief van 25 januari, die niet in de debatten is gebracht en wellicht de dag daarop in ontvangst is genomen; dat het beroep tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid veertig dagen later is ingesteld; dat verzoekster toegeeft dat ze op 16 februari kennis heeft genomen van de bestreden handeling, namelijk 19 dagen voordat ze de vordering tot schorsing heeft ingesteld; dat verzoekster, die op de hoogte was van de vergunningsaanvraag aangezien ze op 18 juni 2000 een bezwaarschrift had ingediend, niet met de snelheid heeft gehandeld die voor de aanwending van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid vereist is;

Overwegende bovendien dat het weliswaar juist is dat een stedenbouwkundige vergunning kan worden uitgevoerd voordat uitspraak is gedaan over een vordering tot schorsing die met toepassing van de gewone procedure is ingesteld, maar dat dit nog niet betekent dat de spoedprocedure mag worden aangewend voor elke vordering tot schorsing van een dergelijke handeling; dat de beperkingen die deze procedure aan de rechten van verdediging stelt, alleen gerechtvaardigd zijn als er concrete aanwijzingen bestaan waaruit blijkt dat het gevaar dat die procedure tracht te voorkomen, imminent is; dat in het onderhavige geval in de vordering niet wordt aangevoerd dat de bestreden vergunning is aangeplakt, een omstandigheid die met toepassing van artikel 134 van het WWROSP had doen vermoeden dat de werkzaamheden zouden worden aangevat, en evenmin wordt aangevoerd dat materialen ter plaatse zouden zijn gebracht; dat de bewering die daarover op de terechtzitting is gedaan, een bewering die overigens betwist wordt, niets afdoet aan het feit dat de vordering daarover geen enkele aanwijzing bevat;

Overwegende dat de uiterst dringende noodzakelijkheid op twee punten niet is bewezen; dat de vordering niet geldig is ingesteld en niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst in het kort geding volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend door Marcel GOSSUIN en zijn echtgenote N. SIMAIR en door de stad Charleroi, worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten betreffende de verzoeken tot tussenkomst, ingediend door Marcel GOSSUIN en zijn echtgenote N. SIMAIR, en door de stad Charleroi, bepaald op 15.000 frank, komen ten laste van verzoekster.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op dertien maart tweeduizend en één door :

de HH.	LEROY,	kamervoorzitter,
	SCOHY,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

G. SCOHY.

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.